

1985

2595

Marguerite
VIBY

**MILLE
MARIE
OG MIG**

PALE

Marguerite Viby

MILLE - MARIE OG MIG

PERSONERNE:

Ellen Klausen, kaldet „Klaus“, stud. med. **Marguerite Viby**
Niels Klitgaard, Professor, Dr. med. Aage Fønss
Hans Worm, Reservelæge Sigurd Langberg
Henrik Løve, Direktør Peter Nielsen
Henriette, hans Kone Maria Garland
Gerda, deres Datter Sonja Steincke
Kaj, deres Søn Arnth-Jensen
Erna, Klaus' Veninde Tudlik Johansen
Vibeke, en Studine Else-Marie Hansen
Linedanserinden Erica Voigt
Frk. Madsen Karen Petersen

Manuskript: **FLEMING LYNGE**

Scenesættelse: **EMANUEL GREGERS**

Musik: **KAI NORMANN ANDERSEN**

Sangtekster: **MOGENS DAM**

Orkester: **TEDDY PETERSEN**

Fotograf: **EINAR OLSEN**

Optaget af:

**A/S NORDISK
FILMS
KOMPAGNI**

Mille, Marie og Mig

Den lille Frøken Ellen Klausen — kaldet „Klaus“ — er stud. med. og kæmper tappert for at gennemføre sine Studier. Hendes Fader var Landsbylæge i Jylland, og det var hans Ærgerrighed, at Datteren skulde blive Læge. Nu maa Klaus helt og holdent klare sig selv, men med ægte jysk Seighed arbejder hun for at naa sit Maal og søger at tjene Penge paa forskellig Maade, saa at hun kan faa Raad til at fuldføre sine Studier — og heldigvis er hun baade i Besiddelse af Energi og Humør.

De fleste Studiner har et „Sværmeri“, og det har Klaus ogsaa, selv om hun nødig vil indrømme det. Hun sværmer i al Hemmelighed for sin Professor, den flotte og elegante Niels Klitgaard, en Videnskabsmand af den moderne sportstrædede Type. En Dag, da han holder Forelæsning om Hjertets Funktioner, sidder Klaus halvt drømmende og tegner Professoren og et symbolsk Hjerte. Hendes gode Veninde, Erna, opdager det og ser sit Snit til at snappe Tegningen. Efter Forelæsningen viser hun den frem for Kammeraterne, der driller Klaus med hendes Sværmeri for Professoren. Klaus protesterer indigneret og erklærer, at hun ikke interesserer sig det fjerneste for Klitgaard. Han er et indbildsk, selvglad Mandfolk, en rigtig Tøsejæger!

Maaske lykkes det hende at overbevise Kammeraterne, der ikke aner, at hendes voldsomme Udfald er et Skalkeskjul for Hjertets Følelser. Klaus er dog klar over, at det er en temmelig haabløs Forelskelse. Professoren skænker aldrig den lille bebrillede Studine den ringeste Opmærksomhed.

Klaus er et stemmebegavet Pigebarn, og hun har fundet paa at udnytte sine Evner i saa Henseende, idet hun under Navnet „Mille“ har faaet Engagement som Refrænsangerinde i det folkelige Danse-Etablissement „Hot-Hot“. Her optræder hun efter de bedste internationale Mønstre. Naar Etablissementets „Mario-Band“ spiller Døgnets populære Jazz-Melodier, gaar hun syngende rundt mellem Publikum i et smart Herrekostume.

En Aften da hun synger en indsmigrende Kærlighedssang, bliver en ældre, livsglad Slagtermester saa betaget af Sangens ømme Ord, at han griber fat i hende. „Mille“ vil ikke finde sig i den Slags grove Tilnærmelser og langer ham en knaldende Lussing. Hun løber ned i Artistgarderoben, medens Slagtermesteren dybt krænkede beklager sig til Inspektøren over den Tort, der er tilføjet ham. Det manglede bare, at man skulde finde sig i den Slags Uforskammetheder, fordi man er nedladende og i godt Humør!

Slagteren er en af Etablissementets Stamgæster, og Inspektøren lover straks at paatale det passerede. „Mille“ erklærer, at hun maa have Ret til at forsvare sig over for „en fuld Slambert“, og Resultatet bliver, at Inspektøren siger, at hun ikke kan regne med at blive prolongeret, naar Engagementet udløber om et Par Dage, og han raader hende til at forsøge Lykken i „Frelsens Hær“.

Træt og modfalden vender hun hjem til Kvinde-Kollegiet, hvor hun deler Værelse med Erna. Næste Morgen fortæller hun Veninden, hvad der er sket, men Klaus tager det koldt og overlegent, fordi hun er sikker paa at faa Malthusens Legat — det har hun nemlig drømt. Saa kan hun lige klare sig de tre Maanedre til Eksamen.

Desværre gaar hendes Drøm ikke i Opfyldelse. Allerede samme Morgen faar hun at vide, at en anden har faaet det eftertragtede Legat.

Nu ser det sort ud for Klaus. Hun vil sælge sine Bøger og opgive sine Studier. Ved Synet af Faderens Fotografi fatter hun pludselig nyt Mod og beslutter at sætte alt ind paa at blive Læge, om hun saa skal skure Trapper for det!

Hun spilder ikke Tiden, men kigger straks efter ledige Stillingen og farter Byen rundt for at søge Beskæftigelse. Det lykkes hende dog ikke at faa fat i noget, og det er en meget mismodig lille Klaus, der den paagældende Aften giver Møde i Danse-Etablissementets Artistgarderobe. En brav, livserfaren Linedanserinde søger at trøste hende og tilbyder hende et Job som Assistent. Klaus kan ikke tage mod det velmente Tilbud, da Studierne forhindrer hende i at rejse bort fra Byen.

Samme Aften er Professor Klitgaard og hans gode Ven, Reservelæge Hans Worm, til Middag hos den velhavende Direktør Løwe. Klitgaard er Ungkarl — ikke fordi han principielt har noget mod Ægteskabet — men han venter stadig paa *Underet* . . . Kvinden, der skal faa ham til at glemme . . . alle de andre! Direktør Løwes Datter, den smukke, arrogante Frøken Gerda, kan godt tænke sig at indfange den ikke helt unge, men alligevel yderst charmerende Professor — og Forældrene, der er indviet i hendes Planer, finder, at Niels Klitgaard er en Mand, som vil kaste Glans over Familien.

Da Professoren og Worm ved Midnatstid kører fra Løwes komfortable Hjem, foreslaar Klitgaard, at de tager en Whisky et eller andet Sted, hvor der er Musik. De dumper tilfældigvis ind i Danse-Etablissementet „Hot-Hot“, og her opdager Worm, at Refrænsangerinden har en paafaldende Lighed med Medicineren Frøken Klausen. Klitgaard er blevet stærkt interesseret i den pikante lille Sangerinde, og han ser sit Snit til at gaa ned i Artistgarderoben for at tale med „Mille“. Hun lader, som om hun slet ikke kender ham, og da han nævner Klaus, bilder hun ham ind, at Studinen er hendes Søster. Klitgaard lader til at være overbevist og foreslaar, at de mødes senere. Men *det* vil „Mille“ aldeles ikke indlade sig paa.

Næste Dag eksperimenterer Klaus i Laboratoriet, hvor Professoren inspicerer. Han giver sig i Snak med hende og hilser hende fra „Mille“. Klaus er frejdig nok til at sige, at Søsteren optræder et forfærdeligt Sted, der vist besøges af et meget simpelt Herrepublikum.

„Vi er saa kede af det“, tilføjer hun, „hun er egentlig saadan en sød Pige . . . hun er bare kommet lidt for langt ud . . .“ „Mille“ er grænseløs letsindig!

Professor Klitgaard ænser tilsyneladende ikke denne Bemærkning, men samme Aften kommer der en Buket Blomster og en Invitation til Frøken Mille i „Hot-Hot“. Klaus kan ikke modstaa

Fristelsen til at drive Spøgen videre, hun laaner en „Hermelinspels“ af Line-danserinden og tager ud med Profes-soren. Det bliver en bevæget Nat, der ender i Professorens elegante Ung-karlethjem. Klitgaard røber her, at han overhovedet ikke har noget særligt Kendskab til Milles Søster, og at han i det hele taget betragter de kvinde-lige Studerende som kønsløse Amøber! Klaus føler sig meget krænket over denne Udtalelse, men nogle Glas Champagne faar hende dog hurtigt til at glemme Fornærmelsen, indtil Klit-gaard tager hende i sine Arme og kysser hende. Saa kommer hun pludselig til Besindelse, læser ham Teksten og knal-der ham et Champagneglas i Hovedet, hvorpaa hun styrter ud, medens Klit-gaard forbløffet stirrer efter hende.

Ved Forelæsnningen den følgende Dag sidder Klaus som en uskyldig lille Guds Engel og lytter til Professorens Ord. Kamme-raterne undrer sig over, at han har et Plaster i Panden, men Klaus skal nok vogte sig for at røbe, hvordan det er gaaet til. Klitgaard fortæller senere sin Ven Worm om Nattens mærkelige Hændelser. Worm bebrejder ham, at han er saa letsindig at ind-lade sig med en tilfældig Refrænsangerinde, som oven i Købet er Søster til en af hans kvindelige Studerende. Professoren er-kender, at det selvfølgelig er forkert, men en Videnskabsmand er nu engang ogsaa et Menneske:

„Kvinden er for mig Naturen i al dens uberegnelige Lunefuldhed, det eruptive, skøre, uventede — evigt overraskende! Og ser du, saadan skal den Kvinde være, der engang — for Alvor — skal fange mig ind“.

Klaus er imidlertid færdig med sit Engagement i „Hot-Hot“, og det er lykkedes hende at faa Plads som Husassistent hos Direktør Løwe. Forelæsningerne er nu forbi, saa skal hun bare læse, og det kan hun gøre om Aftenen. Fru Løwe har ønsket en Pige fra Landet, og Klaus har gjort et tilforladeligt Indtryk paa hende ved at tale Jysk. Der kan ikke være Tvivl om, at „Marie“ — som hun kalder sig — er baade dydig, flink og omgængelig.

Marie faar snart Lejlighed til at vise, at hun virkelig er en ærbar Pige. Husets Søn, den unge Kaj Løwe, forsøger Tilnær-melser, men hun afviser ham saa eftertrykkeligt, at han foreløbig holder sig i Skindet. Hun ærgres sig mere over Datteren, den indbildske Frøken Gerda, der er vant til at tyrannisere Tjeneste-folkene og heller ikke skaaner Klaus. Kokkepigen, den godmo-dige Frk. Madsen, betror Klaus, at Frk. Gerda har været forlovet flere Gange, og at hun for Tiden har En, som Forældrene ogsaa synes om, men det ser ud til, at han holder sig lidt tilbage.

Det varer ikke længe, før det gaar op for Klaus, at Gerdas Udkaarer er — Professor Klitgaard. En Aften kommer han til Middag sammen med Worm. Klaus er i stærkt indre Oprør, da

hun forstaar, at Klitgaard er ude efter et godt Parti. Det lykkes hende dog at bevare Fatningen og at gennemføre Rollen som jysk Husassistent med en saadan Troværdighed, at Professoren og Worm ikke fatter Mistanke, men tror, at Marie er en tredje Søster.

Nogle Dage senere flytter Familien paa Landet. Klitgaard og Worm invi-teres derud. Gerda regner med, at Forlovelsen vil blive deklareret, inden Ferien er forbi, og hun gør alt for at bedaare Professoren. Stak-kels lille Klaus har det drøjt i disse Dage. Hun maa varetage det an-strengende Arbejde i Huset og læse om Natten. Samtidig nages hun af Skinsyge, fordi det ser ud til, at Frøken Gerda er ved at vinde den afgørende Sejr.

Ved et Tilfælde har Klitgaard opdaget, at Marie og Medici-neren er to Udgaver af samme Person. Han lader som ingenting, og i de følgende Dage morer det ham at snakke med „Marie“, der ikke aner, at han har gennemskuet hendes Dobbeltspil, og tillader sig at fremsætte mange dristige Bemærkninger om Pro-fessoren og „Silkeaben“ — sidstnævnte er selvfølgelig Frøken Gerda. Saadan en troskyldig jysk Pige braser lige ud med det hele, og Klaus fryder sig over at sige ham et Par Sandheder. Hun ved ikke, at han morer sig over det — men da det omsider gaar op for hende, at han kender hendes Hemmelighed, føler hun sig saa skamfuld, at hun beslutter at forlade Pladsen med det samme. Inden hun slipper bort, har hun et meget dramatisk Sammenstød med Kaj, der paany forsøger Tilnærmelser, og Op-gøret med den „spøgefulde“ unge Mand er saa voldsomt, at Fru Løwe maa tage Affære.

Det er en stor Skuffelse for Klitgaard, da han næste Morgen faar at vide, at Klaus er forsvundet. Ved Frokostbordet drøfter Familien den natlige Episode og lægger hele Skylden paa Pigen, der slet ikke var saa ærbar, som hun saa ud til. Klitgaard tager hende varmt i Forsvar og fortæller, at hun er en af hans Elever, og at hun maatte tage Plads som Husassistent for at faa Penge til at studere — og han lægger ikke Skjul paa, at han beundrer de to menneskelige Egenskaber, hun har lagt for Dagen, nemlig Dygtighed og Energi.

Klitgaard afbryder brat sin Ferie — og Gerda forstaar, at Slaget er tabt. Paa Vejen til Byen spørger Worm, om han er forelsket i Klaus. Vennen svarer lidt undvigende, at han finder Klaus meget indtagende, men at hun mangler noget — over-raskende — som Søsteren Mille har.

Hvad der videre sker, vil vi lade Filmen fortælle. Vi skal blot antyde, at den energiske Klaus tager sin Eksamen med Ud-mærkelse, og at Professor Klitgaard omsider oplever sit Livs store Overraskelse.

Melodierne i

MILLE, MARIE OG MIG

Musik: Kai Normann Andersen

Tekst: Mogens Dam

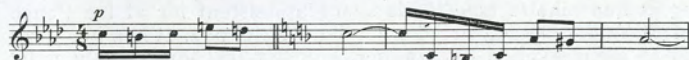
Jeg har elsket dig, saa længe jeg kan mindes.

Jeg har el-sket dig, saa længe jeg kan min-des, — og sværmet for din Stemmes dy-be

Refrain: Jeg har elsket dig, saa længe jeg kan mindes,
og sværmet for din Stemmes dybe Klang,
hvor findes en Beundring som en Kvindes,
der elsker en for allerførste Gang?
Mit Hjerter danser, saa det burde bindes,
det flyver ud mod Verden i en Sang,
og ingen Sang kan juble som en Kvindes,
der elsker en for allerførste Gang.
Har Verden overho'det set din Lige?
Det gaar i alt Fald over min Forstand,
jeg er jo kun en lille Hverdagspige,
og du er Jordens drabeligste Mand.
Jeg vil gi' dig alt det dejligste, der findes,
og gætte dine Ønsker Dagen lang,
ingen Hænder er saa ødsle som en Kvindes,
der elsker en for allerførste Gang.

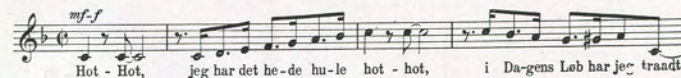
Det er min stille Bøn...

Det er min stil - le Bøn, at du maa el - ske mig,

Refrain: Det er min stille Bøn, at du maa elske mig,
at dine Smil betyder mer end Leg,
det er som de bandt med lyserøde Baand
mit stakkels Hjerter i din Haand!
Jeg søger Skæbnetegn og tæller Blomstens Blad,
vel alle Skovens Fugle spør jeg ad,
og naar et Stjernesud gaar over Himlens Vej,
be'r jeg en Bøn, at du maa elske mig!

Hot-Hot, jeg har det hede hule hot-hot.

Refrain: Hot-Hot, jeg har det hede hule hot-hot,
i Dagens Løb har jeg traadt-traadt
en 30.000 Trin omtrent,
det er vel pænt!
Hot-Hot, jeg banker Brysslerne saa flot-flot,
og lægger Tøj i Blød — vaadt, vaadt,
og pøser i med Poseblaat no'et saa hot.
Rundt i Anatomien suser jeg,
Vinduerne pudser jeg med Far' for mit Stel.
Hvis jeg faldt ned og gik lidt itu,
saa blev der ikke Brug for Lægehjælp,
Mor kan selv!
Hot-Hot, jeg har det hede hule hot-hot,
og byder Livet mig Spot-Spot,
saa vil jeg sætte hot mod hot,
ja-ja, hot mod hot.

Original-
optagelser
af

Marguerite Viby
paa

Polyphonplader

Original-
optagelser
af

Sonja Steincke
paa

His Masters Voice

Filmens tre Sange er udkommet i samlet Klaverhefte

Pris Kr. 2.25

JAC. BOESENS MUSIKFORLAG A/S
FREDERIKSBERGGADE 11